

Vaatimukset

- Unionin tuomioistuimen on todettava, ettei Italian tasavalta ole noudattanut sosiaaliturvamaksujen alentamista koskevien lakien nro 30/1997 ja nro 206/1995 mukaisista Venetsian ja Chioggian alueella sijaitseviin yrityksiin kohdistuvista tukitoimenpiteistä 25.11.1999 tehdyn komission päätöksen 2000/394/EY⁽¹⁾ ja SEUT 260 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole toteuttanut kaikkia toimenpiteitä noudattaakseen unionin tuomioistuimen 6.10.2011 asiassa C-302/09 antamaa tuomiota
- Italian tasavalta on veloitettava maksamaan komissiolle kiinteämääräinen hyvitys, jonka määrä saadaan kertomalla 24 578,40 euron suuruinen päivittäinen määrä niiden päivien lukumäärällä, jotka täytäntöönpanon laiminlyönti kestää edellä mainitussa asiassa C-302/09 annetun tuomion antamisen ja nyt esillä olevassa asiassa annettavan tuomion antamispäivän välisenä aikana
- Italian tasavalta on veloitettava maksamaan komissiolle puolivuositainen uhkasakko, jonka komissio vahvistaa nyt esillä olevassa asiassa annettavan tuomion antamista seuraavasta puolivuotiskaudesta lähtien kertomalla 187 264 euron suuruisen päivittäisen uhkasakon 182,5:llä ja sillä prosenttimäärällä, joka edustaa kyseisen puolivuotiskauden lopussa vielä takaisin perimättä olevan tuen määrää suhteessa sen tuen määrään, joka vielä on perimättä takaisin unionin tuomioistuimen antaessa tuomion nyt esillä olevassa asiassa
- Italian tasavalta on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Italian tasavalta ei ole toteuttanut kaikki tarvittavia toimenpiteitä periäkseen takaisin kyseisessä päätöksessä sääntöjenvastaiseksi ja yhteensoveltumattomaksi katsotun tuen siten kuin asiassa C-302/09 annetussa tuomiossa määrätään, joten lähes kolme vuotta kyseisen tuomion antamisen jälkeen takaisinperimättä on vielä (vähintäänkin) 33 032 000 euroa 99 tuensajalta, mikä vastaa noin 70:tä prosenttia takaisin perittävästä määrästä.

Kyseisen tuomion jälkeen toteutetuista lainsäädäntötoimista huolimatta suuri osa tuesta on vielä perimättä takaisin eikä tässä suhteessa ole havaittu minkäänlaista edistymistä.

Näin ollen on todettava, ettei Italian tasavalta ole pannut kyseistä tuomiota täytäntöön.

(¹) Sosiaaliturvamaksujen alentamista koskevien lakien nro 30/1997 ja nro 206/1995 mukaisista Venetsian ja Chioggian alueella sijaitseviin yrityksiin kohdistuvista tukitoimenpiteistä (tiedoksiannettu numerolla K(1999) 4268) 25.11.1999 tehty komission päätös (EYVL L 150, s. 50).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Krajský soud v Praze (Tšekin tasavalta) on esittänyt 7.8.2014 – Ernst Georg Radlinger ja Helena Radlingerová v. FINWAY a.s.

(Asia C-377/14)

(2014/C 395/28)

Oikeudenkäyntikieli: tšekki

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Krajský soud v Praze

Pääasian asianosaiset

Kantajat: Ernst Georg Radlinger ja Helena Radlingerová

Vastaaja: FINWAY a.s.

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Ovatko kuluttajasopimusten kohtuuttomista ehdoista 5.4.1993 annetun neuvoston direktiivin 93/13/ETY⁽¹⁾ (jäljempänä kohtuuttomia ehtoja koskeva direktiivi) 7 artiklan 1 kohta ja kulutusluottosopimuksista ja neuvoston direktiivin 87/102/ETY kumoamisesta 23.4.2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2008/48/EY⁽²⁾ (jäljempänä kulutusluottosopimusdirektiivi) 22 artiklan 2 kohta tai unionin kuluttajansuojalainsäädännön muut säännökset esteenä

- konkurssista ja sen ratkaisumenetelmistä annetun lain nro 182/2006 (zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, jäljempänä maksukyvyttömyyslaki), sellaisena kuin se on muutettuna lailla nro 185/2013, peruseriaatteelle, jonka mukaan tuomioistuin voi tutkia kuluttajasuhteisiin perustuvien vaateiden perustetta, määrää tai etuoikeusjärjestystä pelkästään sellaisen täydentävän kanteen perusteella, jonka on pannut vireille konkurssipesän hoitaja, velkoja tai (edellä mainituin rajoituksin) velallinen (kuluttaja)?
  - maksukyvyttömyysmenettelystä annetun kansallisen lainsäädännön säännöksille, joissa velalliselle (kuluttajalle) annetaan oikeus pyytää tuomioistuinta tutkimaan velkojen (tavaroiden tai palvelujen toimittajien) vaateita yksinomaan tapauksissa, joissa hyväksytään kuluttajan konkurssiasian ratkaiseminen maksuvelvollisuuden poistamisella ja tässä yhteydessä ainoastaan velkojen vakuudettomien saatavien osalta ja joissa velallisen mahdollisuuksia vastustaa rajoitetaan entisestään toimivaltaisen viranomaisen päätöksessä tunnustettujen täytäntöönpanokelpoisten saatavien tapauksessa siten, että velallinen voi ainoastaan väittää, että saatava on rauennut tai vanhentunut, kuten maksukyvyttömyyslain 192 §:n 3 momentissa ja 410 §:n 2 ja 3 momentissa säädetään?
- 2) Mikäli ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi: onko kulutusluottosopimukseen perustuvien vaateiden tutkimista koskevassa menettelyssä tuomioistuimen viran puolesta otettava huomioon, vaikka kuluttaja ei vastustaisikaan vaatimusta, se seikka, ettei luotonantaja ole noudattanut kulutusluottosopimusdirektiivin 10 artiklan 2 kohdassa säädettyjä vaatimuksia luottosopimuksista mainittavista tiedoista, ja todettava sopimusjärjestelyjen pätemättömyys kansallisessa lainsäädännössä säädettyjen seuraamusten mukaisesti?

Mikäli ensimmäiseen tai toiseen kysymykseen vastataan myöntävästi:

- 3) Onko edellä mainittujen direktiivien säännöksillä välitön oikeusvaikutus, ja onko niiden suoralle soveltamiselle esteenä se, että tuomioistuimen viran puolesta täydentävän kanteen tutkimiseksi käynnistämällä menettelyllä (tai, kansallisen lainsäädännön näkökulmasta, sillä, että vaatimus on jätettävä tutkimatta velallisen (kuluttajan) tehottoman riitauttamisen perusteella) puututaan kuluttajan ja tavaroiden tai palvelujen toimittajan väliseen horisontaaliseen suhteeseen?
- 4) Mitä määrää edustaa kulutusluottosopimusdirektiivin 10 artiklan 2 kohdan d alakohdassa tarkoitettu ”luoton kokonaismäärä”, ja mitkä määrät otetaan huomioon ”nostoerän määrinä” laskettaessa todellista vuosikorkoa kulutusluottosopimusdirektiivin liitteessä I esitetyn kaavan mukaisesti, jos luottosopimuksessa muodollisesti luvataan maksaa tietty rahamäärä mutta samanaikaisesti sovitaan, että kun myönnetty luotto on maksettu, luotonantajan saatavat luoton tarjoamisesta perittävän palkkion ja luoton ensimmäisen takaisinmaksuerän (tai myöhempien erien) muodossa kuitataan tietyiltä osin kyseisestä määrästä, joten näin kuitattuja määriä ei todellisuudessa koskaan makseta kuluttajalle tai hänen tililleen ja ne jäävät siten kokonaan luotonantajan käyttöön? Vaikuttaako näiden määrien, joita ei todellisuudessa makseta kuluttajalle, huomioon ottaminen laskettavan todellisen vuosikoron määrään?

Siitä huolimatta, miten edellisiin kysymyksiin vastataan:

- 5) Arvioitaessa sitä, onko edellä mainittu sopimuksessa määritetty korvaus kohtuuttomia ehtoja koskevan direktiivin liitteessä olevan 1 kohdan e alakohdassa tarkoitettu suhteettoman suuri korvaus, onko tarpeen arvioida kaikkien sopimussakkoehdojen, sellaisina kuin niistä sovittu, kumulatiivista vaikutusta riippumatta siitä, vaatiiko velkoja tosiasiallisesti niiden täysimääräistä täyttämistä, ja riippumatta siitä, voidaanko joitain näistä ehdoista mahdollisesti pitää kansallisen lainsäädännön näkökulmasta pätemättöminä, vai onko tässä yhteydessä otettava huomioon ainoastaan niiden sopimussakkojen kokonaismäärä, joita on tosiasiallisesti vaadittu ja joita voidaan vaatia?
- 6) Siinä tapauksessa, että sopimussakot todetaan kohtuuttomiksi, onko jätettävä soveltamatta kaikkia näitä yksipuolisia sopimussakkoja, jotka ainoastaan yhdessä tarkasteltuina saivat tuomioistuimen katsomaan, että korvauksen määrä oli suhteettoman suuri kohtuuttomia ehtoja koskevan direktiivin liitteessä olevan 1 kohdan e alakohdassa tarkoitettulla tavalla, vai ainoastaan joitain niistä (ja siinä tapauksessa, millä perusteilla tätä on arvioitava)?

(¹) EYVL L 95, s. 29.

(²) EUVL L 133, s. 66.